

sidde i en Krog og ikke er bleven bekjendt. Lad det løbe Verden rundt, at der er Kunstnere, der kunne udføre Ting, som det er værd at betale dyrt, saa faae de nok Bestillinger. Det vil være til Skade for selve Kunstnerne, dersom vi vedtage § 1 enten i den ene eller den anden Form, og det er en Misgjældselse, af selve Kunsten, thi Kunstsproget kan ikke paa den Maade fastholdes, at man, naar man staaer ligeoverfor to Arbejder, der ligne hinanden, derfor absolut kan sige, at det ene er en Kopi af det andet. De skønne Aander mødes i Verden, og to Personer kunne have opfundet to Ting, der ligge hinanden saa nær, at man vilde gjøre dem begge Uret, naar man sagde, at den Ene havde kopieret den Anden. Det er ganske rigtigt, at man skal forhindre, at Kunstnernes Arbejder blive mangfoldiggjorte, uden at de faae Gavn deraf, men det er vrangt, naar man prøver paa at lue den tænkende Aand, idet den optager i sig Andres Kunstværker og gjengiver dem, maaskee efter nogen Tids Forløb, uden engang at være sig selv bevidst, at det, den frembringer, kommer til at ligne det, som en Anden tidligere har frembragt. Det er at afsætte vore unge Kunstnere med at studere vor egen Kunstskole, thi de maae blive ængstelige for, at de Ideer, som de der indfuge, skulle, naar de gjengives, blive kaldte Kopier, og de ville føle, at det er langt mere passende for dem at gaae til fremmede Steder og der tage deres Forbilleder, idet de saa arbejde frit og ikke risikere at blive fiiliede for en Domstol, der kalder det Kopi, som de selv troe er Original. Det er en vrang Vei at gaae, og jeg fraraader Enhver at gaae ind paa § 1, enten i den ene eller anden Form; Kunstnerne vilde blive de Første, der vilde beklage det, hvis vi gjøre det. Hvad derimod § 5 angaaer, da kan jeg ikke være enig med den ærebe Minister. Jeg er endog tilbeels enig med dem, der sige, at allerede Bestemmelsen i Stykket b gaaer for vidt, men det er min fulde Overthynding, at dersom man lader Stykket c blive staaende, saa er alt det Øvrige af Loven Yngenting, saa kan man ligesaagodt reent

lade den falde bort; thi under de Former, som det kan forsvares at drage ind derunder, kan man eftergjøre og mangfoldiggjøre ethvert Kunstværk. Tag § 1 og § 5 Lit. c bort, saa har man givet Kunstneren Noget, men lader man disse Bestemmelser blive staaende, saa er Loven ikke Noget værd.

S. Sage: Det forekommer mig, at den ærebe sidste Talers Ytringer nærmest gaae ud paa i det Hele at fraraade en Lov som denne, selv med de Indskrænkninger, han gjorde. Det er meget muligt, at det Bedste vilde være: at overlade det Hele til sædvansmæssig Udvikling; hidtildags er det gaaet nogenlunde. Kunstnerne have ikke havt Meget at beklage sig over fra hverandres Side, hvormod jeg troer, at de have Meget at beklage sig over, hvad der er steet fra andre Sider, navnlig fra Thyfflands, hvorfra der her til Landet indkommer en Mængde eftergjorte danske Arbejder til godt Njeb. Men naar vi overhovedet skulle give en Beskyttelse, saa forekommer det mig rigtigt nok, at vi vel skulle overveie, om det virkelig er muligt at gjøre den Afstykkelse, som den ærebe Taler tilligemed Medlemmerne af Udvalget ville gjøre imellem en enkelt Gjengivelse og en Mangfoldiggjørelse. Den ærebe Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Jacobsen) fremførte Noget, som jeg troer, at den ærebe Taler fuldstændig har misforstaaet, at navnlig Billedhuggerkunsten traengte til denne Beskyttelse; det forekommer mig, at man vilde lade Billedhuggerkunsten saa godt som aldeles ubeskyttet, naar man fulgte Udvalget; thi Beskyttelsen maa netop hvad Billedhuggerkunsten angaaer, gjælde det Enkelte. Naar en Billedhugger har modelleret og fuldført en Buste, f. Ex. i Gips, til en privat Mand, og han ikke skulde have nogen Beskyttelse mod en enkelt Eftergjørelse, da kunde den private Mand, der har betalt en Ubethydighed derfor, lade en anden Kunstner udføre den i Marmor, og det forekommer mig dog klart, at Enhver maa kunne see, at der da i saa Henseende mangler fuldstændig Betyggelse; den yngre Kunstner, der muligviis udførte en